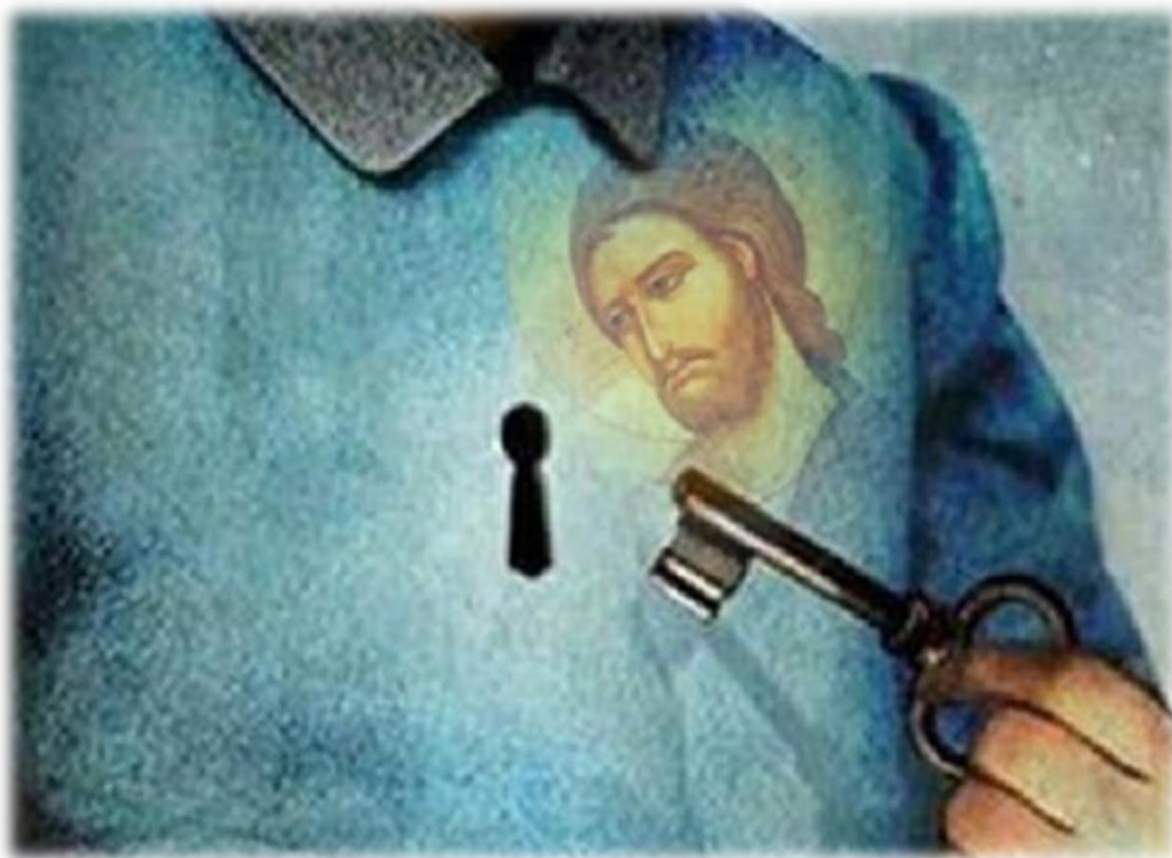

Να αποκτήσουμε τη χάρη που χάσαμε.

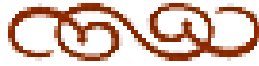
π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Όλοι, υποθέτω, έχουμε μια προσωπική πείρα – άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο – ότι, όταν μέσα στην ψυχή μας υπάρχει η χάρη του Θεού, το φως του Θεού, όταν υπάρχει μια καλή κατάσταση, τότε τα βλέπουμε και τα εκτιμούμε αλλιώς τα πράγματα, τα ζυγίζουμε και τα καταλαβαίνουμε αλλιώς. Και μάλιστα, αυτές τις ώρες απορεί κανείς με τον εαυτό του, πώς άλλες ώρες αισθάνεται ότι είναι σε ένα σκοτάδι, σε μια αναισθησία, και σαν να μην καταλαβαίνει τα του Θεού, όπως τα καταλαβαίνει τις ώρες αυτές, που έχει ένα κάποιο φως μέσα του.

Όσο ανάξιοι κι αν είμαστε, ο Θεός, ακριβώς για να μας φιλοτιμήσει, για να μας παρακινήσει να ξεπεράσουμε – αλλά να το κάνουμε με τη θέλησή μας, με το φιλότιμό μας, ενσυνείδητα – αυτή τη συνηθισμένη κατάσταση, που είμαστε μεν χριστιανοί και κάνουμε κάποια πράγματα, αλλά δεν είναι ευαισθητοποιημένη η ψυχή μας, δεν είναι μέσα στην ψυχή μας αυτό το φως, αυτή η χάρη, ο Θεός πού και πού βρίσκει έναν τρόπο και αφήνει να έρθει μια ακτίνα χάριτος μέσα μας, μια ακτίνα φωτός, μια

ακτίνα αυτής της άλλης καταστάσεως, της ουράνιας καταστάσεως. Το κάνει αυτό, ακριβώς για να λάβουμε μια γεύση, να έχουμε και μια προσωπική πείρα ότι κάπως αλλιώς είναι τα πράγματα· υπάρχει αυτό το κάτι άλλο που δεν το γνωρίζουμε, δεν το έχουμε υπ' όψιν μας.

Όταν αυτό το κάτι άλλο υπάρχει μέσα στην ψυχή μας, όλα τα βλέπουμε αλλιώς, όλα τα εκτιμούμε αλλιώς· ακόμη και αυτή καθ' εαυτή την ημέρα κανείς τη βλέπει διαφορετικά. Για παράδειγμα, είτε έχει ομίχλη η ημέρα είτε έχει συννεφιά είτε είναι ήλιος, εφόσον μέσα στην ψυχή υπάρχει ο Κύριος, ο ήλιος της δικαιοσύνης, όλα είναι φωτεινά, όλα είναι ωραία και καλά· τα πάντα. Αισθάνεται κανείς να αγαπά τους εχθρούς, να συγχωρεί όλους, αισθάνεται ότι αξίζει μόνο τον Θεό να ζητάει, μόνο τον Θεό να έχει μέσα του, και ότι όλα τα άλλα είναι ένα τίποτε. Φεύγει όμως αυτό το βίωμα. Φεύγει και πάλι βουλιάζει κανείς, πάλι πέφτει στη συνηθισμένη κατάσταση. Και αποδεικνύεται μωρός ο άνθρωπος, ανόητος, καθώς, ενώ έχει αυτή την κάποια πείρα, δεν τη θυμάται, δεν τη σκέπτεται, δεν επηρεάζεται από αυτήν.

Το αντίθετο έκανε ο Δαβίδ, ο οποίος λέει: «Ει δώσω ύπνον τοις οφθαλμοίς μου, και τοις βλεφάροις μου νυσταγμόν, και ανάπαυσιν τοις κροτάφοις μου, έως ου εύρω τόπον τω Κυρίω, σκήνωμα τω Θεώ Ιακώβ» (Ψαλμ. 131:4). Έτσι κάνουν οι άγιες ψυχές: συνεπαίρονται από την αγάπη του Θεού, από την επίσκεψη του Θεού. Πάντως, λίγες ψυχές παθαίνουν μια μέθη, και σαν να τις κεντρίζει κάτι και δεν ησυχάζουν, με την καλή έννοια, έως ότου να ευδοκήσει ο Θεός να τις επισκεφθεί, και μάλιστα να τις επισκεφθεί κατά μόνιμο τρόπο· λίγες ψυχές. Οι άλλες, και που έχουν αυτές τις επισκέψεις του Θεού, όπως είπαμε, για να ξυπνήσει το φιλότιμό τους, ξεχνιούνται πάλι, και έτσι πάει η ζωή.

Καταλαβαίνουμε τώρα καλύτερα τι είναι και τι έχει να μας πει ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, που σήμερα τελούμε τη μνήμη του. Πόσο χρειάζεται να προσέξουμε αυτά τα οποία λέει, και πόσο, εάν διατεθούμε ανάλογα, μπορούν αυτά να μας αγγίξουν, διότι ο άγιος ζει μέσα στο φως του Θεού, ζει μέσα στη χάρη, μέσα σ' αυτή την ουράνια κατάσταση. Το

λέει, το ξαναλέει, και με τον έναν τρόπο και με τον άλλο, ότι είναι πλημμυρισμένος από το φως και τη χάρη του Θεού.

Ο ίδιος το αισθάνεται ότι αυτή η κατάσταση περνάει, ξεχύνεται από την ψυχή στο σώμα και αισθάνεται το όλο σώμα του να το διαπερνά και να το αγιάζει η χάρη του Θεού. Καθώς είναι μέσα στα μυστήρια του Θεού, κυρίως μέσα στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, και μεταλαμβάνει του Σώματος και του Αίματος του Χριστού, αισθάνεται να μεταμορφώνεται η όλη ύπαρξή του, οπότε βλέπει τα χέρια του και λέει: «ιδού χειρ Κυρίου», βλέπει τα πόδια του και λέει: «ιδού πους Κυρίου». Το ίδιο λέει για όλο του το σώμα.

Κάνει εντύπωση ότι διαβάζουμε κάτι τέτοια στον άγιο Συμεών ή σε άλλους αγίους και τα προσπερνούμε, σαν να μη συμβαίνει τίποτε. Φωτιά Θεϊκή βλέπει κανείς και στα λόγια των αγίων και στην όλη ύπαρξή τους, και όμως τα προσπερνούμε έτσι. Και είναι αποδεδειγμένο ότι, εάν δεν γίνει αυτή η επίσκεψη του Θεού και εάν δεν γλυκάνει η χάρη του Θεού την ψυχή, δεν καταλαβαίνει κανείς· δεν καταλαβαίνει.

Έτσι, και να τα βλέπει κανείς με τα μάτια του και να φτάνουν στα αυτιά του κάποιες αλήθειες, δεν καταλαβαίνει· μένει εκεί συνηθισμένος άνθρωπος, συνηθισμένος χριστιανός. Αρκείται σε κάποια ανώδυνα πράγματα: να κάνει κάποιες αρετές, κάποιες καλές πράξεις, κάποιες δουλειές. Είναι και γενικότερα η ζωή τέτοια, η όλη κοινωνία, που ευνοεί μια τέτοια στάση εκ μέρους των ανθρώπων.

Πώς τα καταφέραμε να γίνει και η χριστιανική ζωή ένα κατεστημένο. Και προχωράει η ζωή, κυλάει, και δεν έχουμε καμιά σχέση με τη χάρη του Θεού, με το φως του Θεού. Ο άγιος είναι μεθυσμένος, συνεπαρμένος από τη χάρη του Θεού και δεν μπορεί να ζήσει ούτε λεπτό χωρίς αυτή την παρουσία του Θεού μέσα του. Κι εμείς, πώς συνηθίσαμε να είμαστε αυτό που είμαστε, χωρίς αυτό το φως, χωρίς αυτή την αίσθηση, χωρίς αυτή τη ζεστασιά και τη γλυκάδα της χάριτος.

Ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος τα είδε αυτά έτσι, τα μελέτησε, τα σκέφτηκε και, όπως λέει και το απολυτίκιο, αυτός ήταν ο καημός του και

η διδαχή του: με όλους τους τρόπους προσπαθούσε να πείσει τον καθένα να ξαναβρεί, να ξαναπάρει τη χάρη αυτή που έχασε· τη χάρη που πήρε με το βάπτισμα, με το μυστήριο του χρίσματος, και την έχασε.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Οκτώβριος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2018, σελ. 153.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>